ISSN 0132-4462.
№ 1 2001
СІЧЕНЬ

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

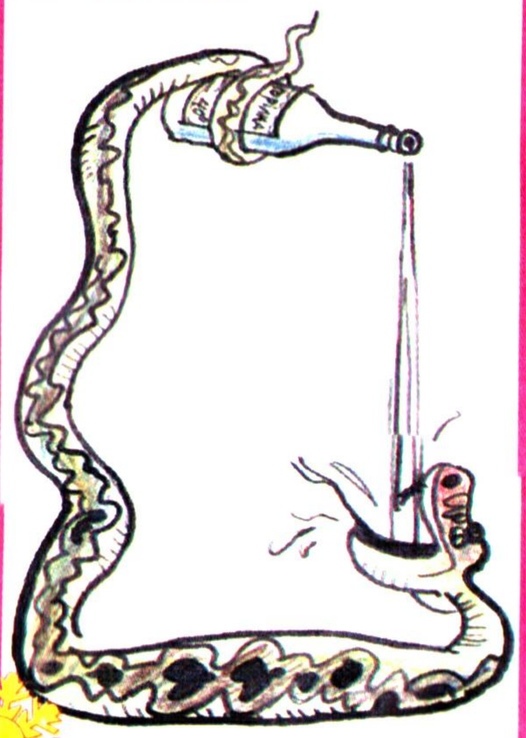

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

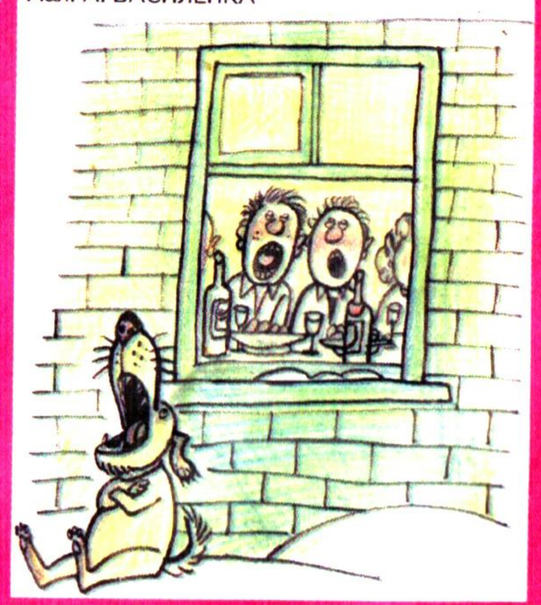

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Л. Телятникова)

— Думаю, настав час зареєструвати партію Дідів Морозів!

ПЕРЧАНСЬКИЙ ПРОГНОЗ

Ми звикли до прогнозів — астрологічних, медичних, економічних, політичних. Усілякі прогнозисти наперед розписують наші злети та падіння, успіхи та прорахунки. Вони віщують економічні ускладнення і передрікають політичні бурі. Але прогнози ці, як правило, обмежені в часі. Їх наважуються робити на найближчий тиждень, місяць, ну, максимум — рік.

Ми ж беремо на себе сміливість прогнозу на найближче тисячоліття. Хоча і розуміємо всю відповідальність перед прийдешніми поколіннями.

Що ми сміливо можемо прогнозувати, так це — значне зменшення брехні в обіцянках політиків. Якщо до сьогодні вони обіцяли щось «протягом року», «найближчим часом», то тепер вони сміливо можуть обіцяти зробити це «щось» — у цьому тисячолітті. І спробуйте тоді звинуватити їх у неправді!

Ми переконані, що в новому тисячолітті наш державний бюджет уже не нагадуватиме короткої ковдри (лікарів обігріють — вчителі змерзнуть). Він буде наповнений. Якщо не грошима, то принаймні благими намірами. Бо перестануть красти. В таких розмірах, як сьогодні. Перестануть переказувати валюту на закордонні рахунки. Оскільки тамтешня спільнота все частіше цікавиться її походженням. Та й поява деяких переказувачів за кордоном може закінчитися для них хоч і комфортабельною, але в'язницею. Тоді нашим правоохоронцям нічого не лишиться, як і собі порушити проти них кримінальну справу.

Отже, деяким нашим співвітчизникам безпечніше сидіти тут і носа за кордон не потикати. А оскільки без діла вони сидіти не звикли, то хоч-не-хоч, а вкладатимуть гроші в рідну економіку. І вона почне потроху набирати обертів. Якщо податківці дозволять. Точніше, якщо їм дозволять послабити податкову удавку.

А з економічної тіні вийдуть на світ божий відомі на всю країну люди. Деяких з них тут же до почесних звань представлять. Наприклад — заслуженого олігарха України. Або — народного. Щоб з часом пенсії їм встановити. За особливі заслуги.

До речі, про пенсії. Вони неодмінно виростуть. У депутатів. Народні обранці затвердять таку кількість поправок і доповнень до закону про свій статус, що їхні апетити нарешті вгамуються і вони згадають про соціальне забезпечення свого електорату.

А наші науковці врешті-решт переконають урядовців відмовитися від залишкового принципу фінансування науки. І тоді, хто знає, може, ми і здивуємо світ не лише експортом сировини чи чорної металургії.

Можливо, в новому тисячолітті на Україні почнуть друкуватися... українські книжки. Не по одній на трьох, як зараз, а для початку хоча б по три на кожного. І суперечка про медицину — бути їй безплатною чи навпаки — вирішиться на користь пацієнтів.

А щоб дожити до всіх цих радостей, звісно, потрібне здоров'я. А здоров'я — це сміх. Він і лікує, і омолоджує. Отже, шановні наші читачі, регулярно читайте журнал «Перець» і будете здоровими, веселими та молодими. І тоді неодмінно пересвідчитесь, що наші прогнози справдилися.

З новим тисячоліттям!

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

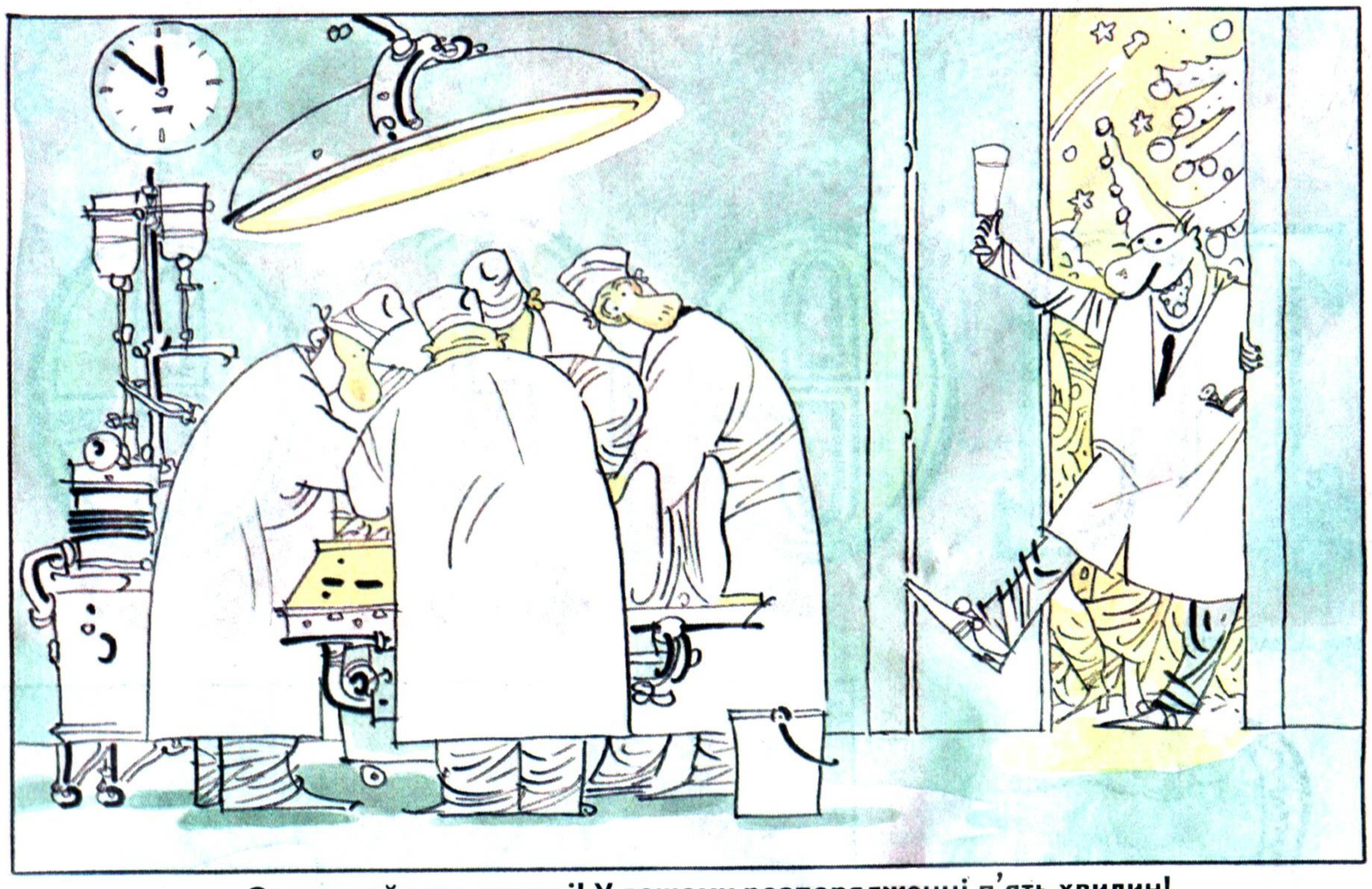

— Закругляйтеся, хлопці! У вашому розпорядженні п'ять хвилин!

Вечірня казка для дорослих
(Майже за Р. Кіплінгом)

Пан Заєць працював в адміністрації колишнього царя звірів, а нині Президента Казкового Лісу Левка Львовича Лева. Посада у пана Зайця була не вельми відповідальна і не давала прав на проїзний квиток для безкоштовного користування лісовим транспортом. А сусіда пана Зайця малозабезпечений пенсіонер пан Ховрашок завдяки своїй малозабезпеченості їздив усюди безкоштовно. І це пана Зайця дуже дратувало. Був він, чесно кажучи, скупуватий і заздрісний. «Чого це Ховрашило не платить, а я мушу платити? Ну й що, що він малозабезпечений? Сам винен! Було б не зерно з колгоспних ланів красти, а на державній службі працювати, гарну пенсію заробляти».

І пан Заєць вирішив теж за проїзд не платити. Зайшовши до лісового автобуса чи тролейбуса, він недбало кидав: «Проїзний!» І спокійнісінько собі їхав. Нікому й на думку не спадало, що пан Заєць бреше — такий солідний, поважний, в капелюсі, в окулярах... І контролери не вимагали в нього пред'явити документ. Дізнавшися про заячий «проїзний», інші лісові достойники і собі взяли на озброєння його метод. І незабаром і пан Вовк, і пан Ведмідь, і пан Борсук, і пан Шакал, і пані Гієна, і пані Лисиця, та інші пани й пані стали їздити за заячими «проїзними». І лісовий бюджет став катастрофічно худнути і кульгати. Малозабезпеченому панові Ховрашку один раз затримали пенсію, другий, третій, а тоді зовсім перестали платити. І незабаром пан Ховрашок уже стояв у лісовому переході з протягнутою лапкою.

Керівники лісових транспортних міністерств пан Лебідь (повітряні сполучення), пан Рак (наземний транспорт) і пані Щука (водний транспорт) вдарили на сполох. Відбулося бурхливе засідання Дрімучої Ради Міністрів. Насамкінець виступив керівник Міністерства Чудесних Перетворень пан Всемогутько і сказав:

— Не переживайте, панове! Все буде о'кей!

І наступного ж дня вуха у пана Зайця стали довгими-довгими. Зате у всіх інших пасажирів замість вух виросли зарплати і пенсії. Причому настільки, що тепер їм грошей цілком вистачить на всі транспортні витрати.

Отакі от чудеса відбулися перед самісіньким Новим роком.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Певен, що і ви вірите в чудеса!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. О. КОХАНА

— У мене ступа останньої моделі! З кондиціонером!!!

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

В один кінець

Народні казки тим хороші, що дають добрим молодцям урок. От начиталися столичні автотранспортники про дідову дочку Марусю-розумницю, так би мовити, зачинательку нетрадиційного пересування в Україні. Хіба не пригадуєте? Як ото наказав їй пан до нього прибути, але щоб не йшла і не їхала, щоб була не боса і не взута. І вона його волю так вволила, що аж посватати мусив.

«А чому б нам не запозичити дечого з прародиччиної мудрості?» — подумали зверхники над сучасними автобусами. А подумавши, прийняли рішення про безплатний проїзд для пенсіонерів вранці тільки туди, а ввечері тільки звідти. Їде, скажімо, якась сивенька Божа кульбабка до Північного цвинтаря чи й ще віддаленішої точки нашого неохватного мегаполіса. Зранку в неї вибір обмежений — безплатно. Зате на зворотному шляху цілий букет можливостей: або плати і повертайся відразу, або їдь зайцем, або чекай останнього пільгового рейсу, або там і залишайся.

Пани-транспортники вдало зіграли ролю казкового пана. А от із пенсіонерів Марусі-розумниці не вийшло. Їм би вже якусь простішу загадку.

Простий вихід

Преса, яку в нас чомусь називають «мас-медіа або ЗМІ», а найбільші жартуни «четвертою владою», повідомила, що перша влада колишнього Проскурова надбала запасів до опалювального сезону лише на 10 діб. Як не дивно, але населення Хмельницького з того не засмутилося. Воно навіть вдячне своєму керівництву, яке винайшло такий простий вихід із складної енергетичної кризи. Після 10 діб життя в теплі можна 10 діб їсти, тоді ще 10 діб спати — і так промине один місяць зими. А тим часом батьки міста придумають, як далі буде.

Зібрав і подав Микола БОС.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А чому це у вашому меню немає цін?

— Знаєте... не хочеться одразу псувати клієнту настрій...

НЕБИЛИЦІ

Гасав, горлав з усіх трибун:
— Мені не вірте! Я — брехун!

* * *

Розщедрився геть — і дві «Тойоти»
Купив сусідам, що навпроти.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Новорічні анекдоти

СНІГУРОНЬКА

Міліціонер чергує на вулиці. Бачить, п'яна жінка сперлася на паркан.

— Ти хто така будеш?— питає міліціонер.

— Снігуронька!

— І що ж ти тут робиш, рідненька?

— Тану!

АРГУМЕНТ

Жінка каже чоловікові:

— Подаруй мені на Різдво он ту хутряну шубу, що висить у вітрині магазину.

— Люба, ти ж знаєш, що сталося з тією бідною істотою, яка носила на собі це хутро.

НА ДОРОЗІ

У різдвяну ніч самотній інспектор стоїть на дорозі. Раптом бачить — фари, що наближаються. Він поправив кашкета, витягнув жезл і зупиняє «Мерседес».

Скло в машині повільно опускається. Інспектор підходить і віддає честь:

— Старшина Петренко! Дозвольте поколядувати?

НЕ МОГЛА ЗРОЗУМІТИ

Розмовляють дві жінки:

— До мене вчора такий класний мужчина приходив — у червоній шапочці, в червоних рукавичках, у червоних чоботях, та ще й з борідкою — просто чудо!

— Так це ж Дід Мороз!

— А я, дурепа, не могла зрозуміти, чому він спочатку такий холодний був!..

ЯЛИНКО, ЗАСВІТИСЬ!

Ранок. Новорічне свято у дітей. Вони стрибають навколо ялинки і весело кричать:

— Ялинко, засвітись!

Хлопчик у білій сорочці з галстуком дістає стільниковий телефон і повідомляє:

— Мамо, я тут, напевно, затримаюсь, бо щось ялинка не запалюється...

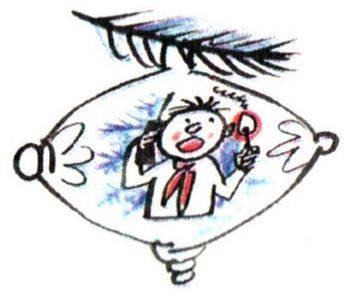

БІДНА ДИТИНА

Працівниці пошти розбирають кореспонденцію. Одна листівка адресована Діду Морозу. Поштарка зачитує її вголос:

«Дорогенький Дідусю Морозе! Ми живемо так бідно, що в мене немає на свята ні цукерок, ні іграшок на ялинку, ні лиж, щоб хоч покататися...»

Працівниці, витираючи сльози, скинулись і купили бідній дитині трохи цукерок та кілька іграшок на ялинку. І відправили посилку за адресою.

За тиждень приходить відповідь: «Велике тобі спасибі, Дідусю Морозе, за цукерки та іграшки. А лижі, певно, вкрали злі та погані тітки з пошти...»

Занотував О. КОВАЛЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Пишуть, що і сніг подорожчає...

Мал. О. ЖИТНІКОВА

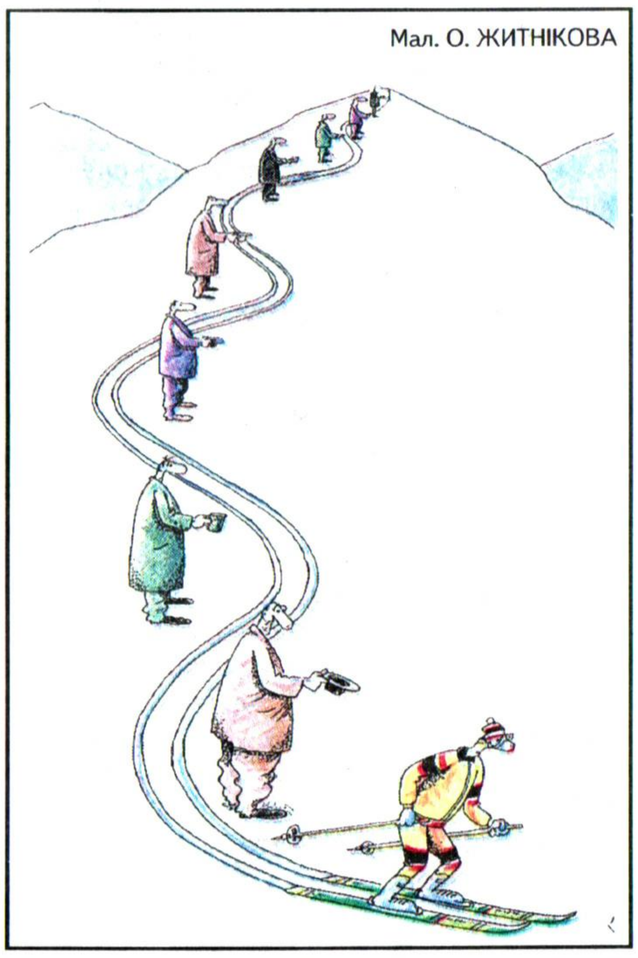

ХРОНІКА НОВИН

В коридорах влади

На сесії Бузяківської районної ради відбулась чергова ганьблива бійка, яка переросла в спокійну конструктивну дискусію.

Оголошення

Підприємство приймає на роботу працівників. Неодруженим надається адреса жіночого гуртожитку.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

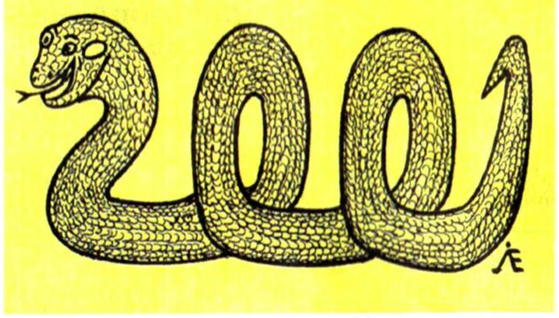

По заслугах

Незадовільною визнана робота керівників Кизяківської держадміністрації. Як наслідок, всі вони отримали лише по одному ордену, а також матеріальну нагороду — всього лише по 5 посадових окладів.

Порада лікаря

Готуй грошенята!

Ніякого криміналу

У Бананowому Маразмадорі пройшов суперконкурс «Кримінальна еліта тисячоліття». Варто зауважити, що серед його переможців — жодного злодія,— самі лише державні та політичні діячі.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. О. КОХАНА

— У Максима і гітара — ударний інструмент!

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Ти, Миколо?! Не впізнав, багатим будеш!

Чимало видань здійняло галас, коли наш уряд вирішив підтримати ряд українських газет і журналів. Але вони наче води в рот набрали, коли стало відомо, що російське керівництво підтримуватиме російськомовну пресу, і не тільки на своїх теренах.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

І ще. В нашому парламенті довго думають: послаблювати податковий тиск на наших видавців чи ні. А тим часом російськомовні газети вже знижують свою передплатну ціну.

М. ДРАБИНЯК.

м. Тернопіль.

Мал. Ю. АРТЮХА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

У суботу вранці Андрій вийшов на вулицю... Худа його постать від несподіванки загострилася, ніби шило. Він мимоволі аж свиснув на один бік. Обабіч їхнього мало не проспекту стояли на міцних підпорках яскраві транспаранти. На всіх один й той же чоловік у фігурно покрученому капелюсі.

«Що воно за рахуба?— укопала на місці Андрія лиха думка.— Президентські вибори давно закінчилися. Довиборів замість померлого депутата не оголошували. Може, там кому який імпічмент? Ми з кумом вже тиждень його першого внука обмиваємо, то випали з політики».

— Куме, куме!— заволав Андрій під балконом таким голосом, ніби місто горіло з чотирьох кінців. А тоді ще й камінчика у вікно пошпурив.

За мить на балконі з'явилася огрядна постать кума Павла у капцях на босу ногу і з недопалком на нижній губі.

— Спите? А тут, бачите, що твориться?— нервово тикав у бік транспаранту Андрій.

Ще непохмелений Павло повільно переніс погляд з кума на вулицю і від побаченого гикнув і ковтнув недопалок. Через півтори хвилини сімнадцять секунд він як був у капцях на босу ногу, так і опинився на тротуарі. Тільки сорочку на кучерявому пузі защіпнув.

Вони йшли від щита до щита і проводили аналітичне дослідження. На всіх велетенських плакатах було зображено то з табуном коней, то вночі біля багаття, то на гірській вершині, також на коні, того самого забронзовілого від сонця легіня. Внизу єдине слово не понашому — «Мальборо».

— Я оце недавно в газеті читав, що в наших предків від аріїв і трипільців, від скіфів і руських дружинників кінь — то було все. І що той державу з цих реформ витягне, хто поверне коня на його законне місце!— підніс вказівного пальця до неба кум Павло.

— А тут, бачите, як на скаку осадив вороного, а буланого арканом прихопив?

— Да-а-а, парнішка не слабак.

— А ось по глибокому снігу везе дітям ок Різдву ялинку. Ні, дві. Нащо йому друга?

— Ви, куме, як маленький. Кумі своїй він везе, от що. Да-а, я заповажав. Справжній мужик. Наш! Тільки на відміну від декого закурить у нього завжди є, пачка початa скрізь намальована.

— О, як смачно він кохве п'є! Ви ж знаєте, що моя душа крім пива на похмілля нічого не приймає, а як подивлюся на нього, то я б того кохве випив.

— Але чого ж ніде ні рядка з передвиборної програми? Щоб там нам пообіцяв зарплату погасить, чи дітям шоколадку від «Світоча», чи кожній вдові по справжньому чоловіку,— дивується Андрій.

— Це нові піаровські штучки,— зметикував Павло.— Так воно, бачте, довірливіше, дохідливіше.

Доки куми дійшли до останнього щита в кінці вулиці, забронзовілий ковбой у шкіряних штанях із білозубою посмішкою видавався їм ніби рідний.

— Подивіться, куме, він і загін уміє городить, а ви батьку на селі п'ятий рік паркан поставити обіцяєте,— кивнув Андрій.

— Все! Тут він мене остаточно дістав!— рубонув повітря долонею кум Павло.— Голосуватиму за Мальбора!

Микола БОСАК.

Позичив

ГУМОРЕСКА

Деренчук останнім часом отримував пенсію вчасно: щомісяця кожного восьмого числа. Сьогодні було сьоме... Хто живе на саму пенсію, той знає, що це таке. Як кажуть — сірники купив, а на цигарки не вистачило... Йшов повз платну консультативну поліклініку... і подумав: «Тут працює сусід, кандидат медичних наук, терапевт Ростислав Володимирович... Та що, він мені кілька гривень не позиче?» Зайшов.

До кабінету, в якому консультував кандидат медичних наук, черги не було. Зовсім. Це було дуже до речі.

— О! Сусіде! — зрадів терапевт. — Прошу, сідайте! З чим ви до мене?..

— Кепські справи! — зітхнув Деренчук. І заради переконливості, передаючи, як кажуть, куті меду, жалібно поскаржився: — Ох! Ростиславе Володимировичу, хочете вірте, хочете ні... я вже три дні нічогісінько не їв.

— Погано. Дуже погано! — осудливо похитав головою лікар. — Так не можна. Ви не дитина. Треба себе примусити!..

— Примусити що?..

— Їсти, шановний, їсти!

— А-а,— мляво посміхнувся Деренчук. — Дякую за слушну пораду!

— Не варто. Це, шановний сусіде, моя робота... радити. Мені за це гроші платять. До речі, де ваша квитанція?

— Ви про що? — здивувався Деренчук.

— У нас правило: перш ніж заходити до лікаря, щоб отримати потрібну пацієнтові консультацію, треба до каси заплатити гроші.

— Он як! — почервонів Деренчук. — А у мене... мені лише завтра принесуть пенсію...

— Гаразд, гаразд,— поліз до кишені кандидат наук. — Ось вам п'ять гривень. Заплатіть до каси за прийом. Скажете — на рахунок Ростислава Володимировича. І не хвилюйтесь, будь ласка! Одержите пенсію — віддасте.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Мал. О. КОХАНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ти діду, своїм сумним виглядом нам свято псуєш. Ану, смикони і звеселись!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Красиво жити не забороніш!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Зроби правильний хід і теж станеш королевою.

Мал. Е. ФРІДМАНА

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

До свого Вашингтона потрібні ще їхній сенат і конгрес.

*

Реформи у нас ідуть. Просто, можливо, не туди.

*

Комаха високого польоту.

*

«Моє слово — закон»,— говорило дишло.

*

Держава — то ми. Але є ще держава у державі.

*

Судячи з кількості радників у високих посадових осіб, у нас і тепер влада — радянська.

*

Діагноз: ревматизм. Рекомендовано працювати синоптиком.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Дорогий Перче!

Люди кажуть, як почнеш Новий рік, таким він і буде. Так от, у мене особисто він почався погано. Вийшов я на нашу залізничну станцію, щоб доїхати поїздом до Донецька, а поїзд проїхав мимо, не зупинившись. Як пояснили мені, керівники Донецької залізниці повідмінялі зупинки приміських поїздів на станціях, де купують мало квитків. Якщо за такою логікою піде наша медична служба, пожежна охорона та інші ще не зовсім приватизовані відомства, то у нашій країні з'явиться нова категорія громадян, «невигідних» для обслуговування.

А. КРАВЧЕНКО.

Донецька область.

Описки-самописки

ЦАРКУЛЯР.

ОБМАНДИРУВАННЯ.

КОКСЕНСУС.

РИНКОШЕТ.

РЕФІРМАЦІЯ.

Григорій СТОРОЖ.

ПРАВО-
І ЛІВООХОРОННІ
ОРГАНИ.

Флоріан БОДНАР.

ХІРУРГІЧНЕ
ВІДТІЛЕННЯ.

ЗРАДНИК
ПРЕЗИДЕНТА.

ДУРНІРНА
ТАБЛИЦЯ.

БІЗНЕСМЕР.

ВІДПОВІДДАЛЕНІ
ПРАЦІВНИКИ.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Дорогий Перче!

Як заявила уповноважена Верховної Ради з прав людини Ніна Карпачова, за останні два роки до неї звернулося більше ста тисяч (!) громадян із скаргами про порушення в нашій державі прав людини. А що ж тоді гарантує нам Конституція? Усі ж стверджують, що ми живемо в правовій державі. Але ж тут живуть і оті сто тисяч.

О. ЗАХАРЕВИЧ.

м. Одеса.

БАЙКИ В ПРОЗІ

ПАРАШУТ

— А я не хочу розкриватися,— нахабно зашелестів Парашут. Парашутист миттю відстебнув його і розкрив запасного.

Парашутові: не будь самовпевненим — знайдеться Запасний.

СОНЦЕ І МІСЯЦЬ

Славили люди Сонце за світло та радість життя. Почув це Місяць і каже:

— Попробувало б воно вночі посвітити.

Засміялися люди, а Місяць образився. Пішов до Науки та й питає:

— Ну, от ти все знаєш. Скажи мені, чому я не Сонце?

Не стала Наука говорити, що це — некоректне запитання, а вирішила відповісти так, щоб і розумні зрозуміли, і дурні не приставали.

— Ти,— каже,— свого роду теж Сонце, але тільки для Темноти.

Андрій ЛІТАР.

м. Одеса.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поглянь на сусіда і вчися: п'яний-п'яний, а додому хоч щось тягне! Бо — господар!

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Е. ФРІДМАНА

МІНІ-УСМІШКИ

СЕКРЕТ

— Іване, можна тебе про щось по секрету запитати?

— Будь ласка.

— Мені дуже потрібні гроші...

— Не турбуйся, друже: вважай, що я нічого не чув.

ДІАЛОГ

— Моя дружина чекає дитину.

— Від кого?!.

— Та ви що, глузуєте?

— Ну, вибачте, будь ласка, я думав, що ви знаєте...

Борис СЛЮСАР.

ТОСТИ

Захмеліла чоловіча компанія проголошує новорічні тости.

— Випиймо за наших дружин! — підняв келих Степан.

Випили. Закусили.

— Я піднімаю цей келих за нашу дружбу! — запропонував Микола.

Вихилили. Закусили.

— Пропоную цей тост за наших дружин! — піднявся Петро.

— Е-е, а чому знову за дружин? — запротестував Микола. — Ми вже за них пили.

— Б-бо ж наступає 2001 рік — рік Змії...

НЕ РОЗУМІЄ...

— Знову купила собі кофту? — дивується чоловік. — Ти ж їх маєш уже з десяток. Не розумію: навіщо їх тобі стільки?

— «Не розумію, не розумію»... А не розумієш, то й мовчи!

ПО ПРАВДІ

— Любий, скажи по правді: ти мене кохаєш?

— А де ти бачила тепер ту правду?

ОГО-О!..

— Скільки заробляєш, Петре?

— Вісімдесят.

— Е-е... Малувато. А скільки в тебе дітей?

— П'ятеро.

— Ого-о!.. Багатувато...

Іван ТОКАРЧУК.

Львову ніколи не бракувало майстрів красного слова, але в тутешніх місцях відчувається дефіцит води. Може, вона перетікає у потоки промов балакунів і базік, може, ллється ще кудись, але щоб дотекти до кранів на кухні — так цього від неї не всякий дочекається.

Звісно, вірити в те, що винуваті у всьому тільки красномовці, не можна. Вони завжди і всюди багато води пили, але не стільки, щоб у цілих районах мегаполіса деренчало в горлі!

Є, правда, ще й географічне пояснення цієї посухи, мовляв, спричинює біду Європейський вододіл, який втесався якраз посеред Галичини — одні ріки течуть у Чорне море, інші — у Балтійське. І так між собою змагаються у прудкості плину, що нічого не залишається на місці. Але вододіл був і за цісаря і ріки розбігалися всебіч, але у Лемберґу (тоді так гидко називали австрійські зайди наш рідний Львів) завжди води було донесхочу. Зафіксовано навіть кілька випадків утоплення на водах. Хоча ні, це сталося пару літ тому у Ясниськах, де місцевий хлопець разом із трактором пішов на дно виритої ним калабані. Погоджусь: приклад невдалий, але чого не наверзеш, коли в склянці сухо.

Підсушувати почало за радянської влади, хоча саме тоді було висунуто гасло: львів'янам — води по вінця. Може, й було би стільки, але навіщо так багато — щоб ніхто не просихав?! В останню мить фахівці отямилися — на новому водогоні від річки Стрий вони поклали такі бетонні труби, які тут же посипалися і вийшли з ладу. У часи перебудови вони ще раз отямилися і, завдяки, звісно, нашим фахівцям, на водогоні було вкладено сталеві труби. Львів, здається, мав би зажити як за цісаря, та тут раптом вдерлася демократія. То тільки невігласи не можуть виявити її впливу на водогінні справи на Львівщині. Звісно, галичани і досі раді їй, ніхто нею не лається, але посудіть самі.

Протягом останніх місяців на об'єктах міського комунального підприємства «Львівводоканал» щотижня трапляються події, які спочатку називали надзвичайними, а потім звикли і обходяться без цього тривожного слова, а вживають звикле і рідне «крадіжки». Так ось через ці крадіжки нині простоює третина свердловин, місто не одержує до 30-ти тисяч кубометрів води на добу. А все через те, що панам злодіям час від часу потрібні кишенькові гроші, і вони, як сказано у довідці МКП «Львівводоканал», «нищать кабельно-провідникову продукцію», а простіше — крадуть на свердловинах алюмінієві дроти і мідні кабелі. Звичайна справа, але якщо подумати, що колись на селі крали збіжжя, на Збоїщі — коней, а в оперному театрі — калоші і парасольки, то дивно стає, коли довідуєшся, що нині в усіх цих криміногенних місцях цуплять кольорове залізяччя. Не поминула ця чаша, як було сказано, і свердловин Стрийського водозабору. Приміром, у них з 22-го на 23-є серпня свердловина № 23 позбулася 45 метрів мідного кабелю, а 25—26-го того ж місяця злодії відвідали свердловини № 20, 31, 32, 33,

не розв'язався

34... І так майже щотижня. З 38 свердловин «розкурочено» 19. Так і хочеться заволати: куди дивиться міліція?

Та дивиться, звісно, не повилазило. Начальник водозабору Михайло Гошовський сам тричі ловив «металістів», а селяни з Жулина і Семинигова взагалі знають, хто займається «мідним» промислом. І що ж? На жоден виклик міліція не зволила прореагувати, не взяла вже пов'язаних злочинців. А на фіга реагувати, якщо не укладено... угоду на відлов негідників.

Звісно, чергувати в полі, далеко від населених пунктів за куцу міліцейську платню мало кому хочеться. Але не взяти вже спійманих?.. Повний облом. Той же М. Гошовський прийшов до висновку, що охороняти свердловини можна силами «вільних стрільців» — мисливці з дубельтівками погоджуються нести варту за 300 гривень на місяць — у два з половиною рази дешевше, ніж при допомозі охоронців порядку. Низка запобіжних заходів обійдеться у 2, 3 млн. грн. (Хто мислить головою, відразу зрозуміє, що у Львові ось-ось підвищиться ціна на воду. Аякже!)

Десь там попереду я кинув недобре слово про демократію. Звісно, за тоталітаризму міліціонери не відбрикувалися б від своїх обов'язків. Але я про інший її прояв. Заохочуючи індивідуальне господарювання, влада видає дозволи на відкриття приватних пунктів прийому брухту. І нині їх більше, ніж громадських туалетів. А в нашому випадку пункт відкрили біля самого водозабору. Державна адміністрація дбає, мабуть, аби злодії не підривалися на перенесенні тягарів, аби пуп у котрого не розв'язався. А Львів тим часом не може сягнути рівня водопостачання часів Франца-Йосифа.

Пишучи про вуркаганство на Стрийському водозаборі, я розумію, що нічого нового читачам не відкриваю. До того ж, чоловіка в Одесі чи в Чернігові, мабуть, менше за все хвилює питання, з чого у Львові роблять чай. Але всіх нас, українців, хвилює бандитизм, який прибрав вигляду такого собі скромного санітара, збирача мідно-алюмінієвих покидьків. Десь у Херсонській області роками люди живуть без світла, бо нічна тать пообрізувала у степу дроти електропередачі, святі місця поминання героїчних пращурів стали «німими», бо та ж сволоч повидлубувала з гранітів букви імен. Якісь вояки виявили, що не зможуть за бойовою тривогою зробити пуск ракет — «санітари» вкрали кабель. Ще десь зупинився поїзд — негідники вирізали на колії мідні перемички...

Це вже не веселі пригоди. Коли світом поширилась трагічна новина про загибель пасажирів альпійського фунікулера в Австрії, я раптом почув від сусідки про «український слід», мовляв, наші падлюки і там обрізали якісь кабелі. І думаєте, що я в це не повірив, що таку чутку назвав безглуздою? Ні. Це могло бути, як може це бути у нас — де завгодно і будь-коли. Тільки ніяк нічого не трапляється з можновладцями, від розчерку пера яких залежить доля приватних мідних «малин».

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ІРОНІЗМИ

- *Мабуть, у нас лише пожежникам гарантоване світле майбутнє.*
- *Життя занадто коротке, аби носити ще й довгу спідницю.*
- *Хвилинна слабкість у жінки 60 разів на годину.*

Флоріан БОДНАР.

- *Чому наші владоможці так чіпко тримаються за свої місця?.. Тому, що бояться опинитися на нашому місці!..*
- *Порада бувальця: в будь-яку з сучасних партій є сенс вступати тільки у якості лідера.*

Володимир КУЗЕМКО.

Друже Перче!

Прочитала, що з 1 по 15 січня буде зроблено перепис усієї худоби в приватних господарствах. А чому ж тоді не зробити перепис і курей, гусей, голубів, котів і т. д. Щось мені не дуже подобається цей перепис. Колись на облік брали кожну яблуньку. А потім обклали таким податком, що селяни вирубували сади.

Г. НАДТОЧІЙ.

м. Суми.

Мал. О. КОХАНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А я, братці, скажу, що в новорічну ніч головне не ялинка, а те, що сидить на ній...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— «Дід перший», «дід перший»! Я — «дід другий»! «Сірому» зараз буде гаплик!

Вакансія

Директорові зоопарку.

ЗАЯВА

Шановний

пане-товаришу директор!

Нещодавно у вашому закладі сталася вагома втрата — не доживши до «пенсійного віку», помер бегемот. Оскільки у міському бюджеті такої витрати не передбачено, серед городян оголошено збір пожертв на купівлю за кордоном нової худоби.

Так от, у мене пропозиція: прошу прийняти на цю вакансію мене — як виконуючого обов'язки бегемота. Тимчасово, до заміщення цієї посади іншою твариною.

Зважте на таке. По-перше, затверджена одиниця у Вашому штатному розкладі вже є, і якщо цього місця не заповнити, її можуть просто скоротити — оскільки взагалі скрізь йде скорочення апарату. По-друге, як розумієте, стільки, скільки ця туша, я не з'їм, а тому звіринець (у Вашій особі) матиме на мені значну економію. І ще: я

— місцевий ссавець, уже пристосований до тутешніх умов існування, іноземна ж тварина може у нас просто не вижити і скопититися.

З анкетою у мене все гаразд: освіта середньо-культурна, не притягався, ні в яких партіях не перебував і не перебуваю, на останніх виборах голосував за нині діючого президента, на референдумі на всі запитання відповідав «так».

Характеристику з останнього місця роботи додаю.

Киричук
Опанас Петрович.

P.S. Щойно дізнався: у Вашому закладі перекинулася коза. Прошу зарахувати виконуючою її обов'язки мою дружину Киричук Явдоху Карпівну. Вона згодна. Бо теж уже другий рік не може знайти роботу.

Заздалегідь вдячний. О. К.

Копію зняв Савелій ЦИПІН.

Реформам на селі присвячується...

Малював Анатолій ВАСИЛЕНКО.

Ой ти, земле, земелько...

Що, важко, друже? Зараз ми тебе порятуємо. Підписуй дарчу на землю.

Ну, мов у казці!

Гроші відразу!

10

Розбірливо підписуй.

Стараюся...

11

Оце новорічний подарунок!

12

Поки-що наші справи йдуть чудово.

Та головне, нам би Миколу вговорити. У нього землі багато.

13

Вітаю вас, господарі, зі святом Нового року! А яке ж свято без грошей? Вірно?

Та воно так...

14

У вас земля все одно гуляє. А у нас гроші є. То як, підпишете дарчу?

Сміливіше!

15

Не прогадаєте! Знаю, у вас діти ки є, господарство. Гроші ж потрібні?

16

Ну, то як, жінко?

Дивись, чоловіче...

17

Зачекайте!!!

18

Що ж це ви, дядьку, землю за безцінь віддаєте?! Їй же ціна визначена — 60 тисяч гривень! Як мінімум. Зачекайте трішки! А вам, „Діду Морозе", я скажу, що наша партія не дозволить обдурювати народ!

19

Ой, та це ж Калитка, наш колишній голова колгоспу!

Знову Аграрна партія нам ставить палиці в колеса!

20

Продовження буде.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Дєвушка, у нас на двох є чотири п'ятдесят. Вистачить?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Наші депутати нагадують мені Дідів Морозів. Той завітав у дитячий садочок і подарував малечі іграшки, той для ліцею купив комп'ютер... І все це від свого імені, але ж не на... свою зарплату.

Як мені стало відомо, для таких «подарунків» депутатам виділяються певні кошти з бюджету. Отож виходить, що благодійники не вони, а ми з вами. Але народні обранці про це не говорять.

О. НЕЇЖМАК.

м. Київ.

РІК ЗМІЇ

❄ *До Європи треба йти, а не плазувати.*

❄ *Номенклатурний Гад нової генерації.*

❄ *Верх підлабузництва: плазував перед повзучим.*

❄ *Очкова Змія в рожевих окулярах.*

❄ *Виліз із шкіри не з того боку.*

❄ *Дегустація по-гадючому: пробувати на отруйний зуб.*

❄ *Кожна Змія вважає себе... добросичливою.*

Леонід ЗАБАРА.

ІСТОРІЙКИ

Я назбирав потрібну суму грошей і прийшов до високої установи, щоб дати хабаря корумпованому чиновнику. Без цього, як мені пояснили компетентні люди, моя справа ніколи не зрушить із місця.

Охоронник, що стояв на вулиці біля будинку, ретельно вивчав мій паспорт, для чогось витягував його з обкладинки, трусив і нарешті повернув:

— Не дійсний!

Я довго йому пояснював, що маю домовленість про зустріч, але він тільки хитав головою. Внутрішній голос підказав слово, яке могло стати паролем в даному випадку:

— Скільки?

— П'ятдесят,— не кліпнувши оком, відповів він.

Я відрахував потрібну суму — і двері переді мною відчинились. Охоронник, щ стояв у вестибюлі, теж зажадав документа. Мій паспорт йому також не сподобався і тільки сімдесят гривень розтопили його серце.

Шлях до ліфта був вільний. Ліфтер спитав, на який мені поверх, і дізнавшись , що на сьомий, сказав:

— А туди ліфт не йде.

— То, може, я пішки?— спитав я.

— Пішки у нас не ходять,— пояснив він.

— А скільки треба, щоб ви мене туди довезли?— поцікавився я.

Сховавши гроші, ліфтер висадив мене на потрібному поверсі і вказав на кімнату референта, який готував відвідувачів до зустрічі з високим чиновником. Референт не виявив до мене бодай найменшого інтересу доти, поки я не вручив йому грошову купю-

Мал. О. КОХАНА

— Чудово погуляли. І снігову бабу зліпили. Не розумію тільки, куди це Федя подівся?..

— Пане-товаришу... е-е... начальнику... Даруйте, не знаю як вас тепер величати?

— Я не якийсь там... пхе!.. пан-товариш... І навіть не начальник тюрми, як то іменується мій колега в подібних малосимпатичних державних закладах. І взагалі у мене... пхе!.. не просто тюряга. Ми тут нікого не гноїмо, як то заведено в інших тюрмах... Навпаки, у нас так звані зеки набираються здоров'я, зміцнюють нервову систему... І сидять у нас не якісь там... пхе! — пхе...— а заслужені, достойні люди. Не арештанти, не ув'язнені і, тим більше, не зеки — ні й ні! У нас — клієнти. А клієнт, як відомо, завжди правий. Обслуговуючий персонал — зважте, обслуговуючий,— не якісь там наглядачі і конвой, а — вожаті. Як ото колись в піонерів було. А я — шеф.

— Шеф тюрми — це звучить!

— У нас все звучить, бо ви, шановний пане журналісте, знаходитесь у приватній тюрмі. Хоча зовні в нас вся атрибутика і колорит справжнього місця ув'язнення: мури з «колючкою», вишки, камери з «вічком», режим... Але наш заклад платний. Кожен клієнт сам оплачує своє перебування в нас, як оплачують його в готелі, санаторії тощо.

— І скільки ж коштують ваші... е-е... послуги?

— Дивлячись на який термін ви сядете, шановний.

— Я не збираюсь, пардон, сідати.

— Дарма, як мудрі кажуть: від суми та тюрми... Але це я так, до слова. Камери у нас різні — одиночні і для любителів... тусовок. Чи екзотики. Хто хоче відчути, що таке державна тюрма, тих у камеру на десять чоловік набиваємо по тридцять душ. Усі камери з туалетами (за бажанням, для чудаків, ставимо натуральну парашу і три дні її не виносимо), з душем, фінськими ваннами, різних там «панасоників» не рахую, кондиціонери. За додаткову плату — вихід в Інтернет. Гуляй там до ранку! А хто побідніший, тому й камеру поскромнішу...

— Тоді дозвольте запитання, шефе: в чому ж головна різниця між державними тюрмами і вашою, приватною?

— Тюрма, як ви знаєте,— місце ув'язнення, де перебувають особи засуджені, позба-

ру. Тільки тоді він дав мені папірець із номером кабінету, де я міг би одержати потрібну інформацію.

У кабінеті я познайомився з молодшим помічником, який за винагороду представив мене старшому помічникові начальника відділу по підготовці відвідувачів до зустрічі з відповідальним чиновником...

Коли вже в приймальні ще одна купюра перекочувала з моєї кишені до сумочки симпатичної секретарки, я раптом зрозумів, що йти мені до відповідального чиновника нема з чим...

Я вийшов з високої установи і попрямував до Головного антикорупційного управління, прямо в департамент по боротьбі з хабарництвом серед відповідальних чиновників. Сам начальник вислухав мою розповідь і радісно промовив:

— Так усе правильно, шановний! Оце ж і є новий метод боротьби з хабарництвом! Оскільки відучити відповідальних чиновників брати хабарі ми не можемо, то пішли іншим шляхом. Ми вирішили створити такі умови громадянам, щоб їм не було чим ці хабарі давати. І, як бачите, певних успіхів таки досягли!

Хтось якось сказав маленькому Петрику, що у всіх людей є яка-небудь таємниця, що кожен має хоч маленький, а секрет. Петрик був хлопчиком кмітливим, але недовірливим. І вирішив тут же це перевірити. Прийшов додому і, пильно дивлячись на старшу сестру, сказав:

— А я про тебе все знаю!

Сестра почервоніла і полізла в сумочку. Дістала п'ятірку і простягла Петрику:

— На, купи собі морозива, тільки дивись, щоб нікому...

Наступного дня, коли батько гортав щоденника сина і його похмурі репліки набули погрозливих інтонацій, Петрик безневинно зауважив:

— А я про тебе таке знаю!..

Батько кинув щоденник на стіл і сердито проказав:

— Якщо комусь хоч словом прохопишся, я тобі не заздрю!

Петрик продовжив свій експеримент на сусіді. Той, зустрівши його на сходах, почав вичитувати з приводу вживання ним не зовсім цензурних слів. Хлопчик рішуче зупинив потік його красномовства однією фразою:

— А я про вас таке знаю!..

Сусід знітився. На щойно перекошеному від люті обличчі раптом з'явилась посмішка. Він тут же запросив Петрика додому, відкрив коробку цукерок і запросив їсти, скільки завгодно, хоч усі...

Коли хлопець промовив цю сакраментальну фразу своїй однокласниці, вона тут же віддала йому свій бутерброд разом із яблуком. Інша — дозволила списати контрольну. А вчителька, почувши її, остовпіла і різко передумала вести його до директора.

Повторюючі ці слова, мов заклинання, Петрик успішно закінчив вуз, аспірантуру...

І став Петро Іванович великим начальником. На «БМВ» їздить, на Багамах відпочиває. А коли ще більший начальник раптом вирішив його звільнити, він йому так прямо і заявив:

— А я про вас усе знаю!..

І ще більший начальник його не звільнив, а навпаки, підвищив...

Зібравши на Петра Івановича компромат, я вирішив написати про нього фейлетон. Пробився в його кабінет. Увімкнув диктофон. А він, дивлячись мені у вічі, чітко вимовив:

— А я про вас усе знаю!..

Як ви здогадуєтесь, фейлетону я так і не написав.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

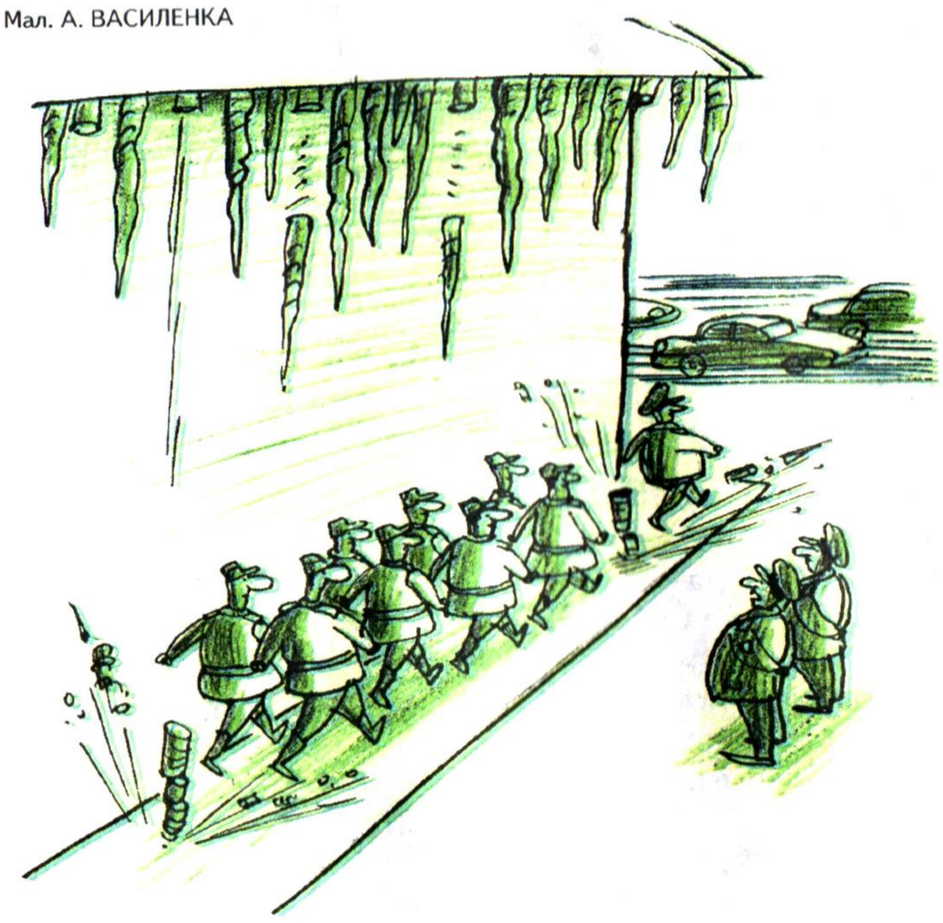

— Ми обстановку навчання максимально наблизили до бойової.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Таке місце зіпсували! А раніше тут стояв чудовий пивний ларьок!

«ТРУДЯГА»

Його девіз: «Щоб інший віз...»

МАЙЖЕ КЛАСИКА

Печальніше нема у світі
Ніж повість про нардепа, що без совісті.

Сергій КОВАЛЬ.

ВИБІР Є

У аптеці продавщиця тихо пропонує:
— Вам дешеву дать пігулку,
Чи ту, що лікує?

Василь ТИТЕЧКО.

Друже Перче!

Ми дуже вдячні міністерству освіти за те, що в цьому році ввело нову систему оцінки знань школярів. Ми з братом рідко одержували більше «трійки», а тепер за дванадцятибальною системою у нас суцільні «четвірки» і «п'ятірки». Батьки, погортавши наші щоденники, так раділи, що пообіцяли подарувати нам на Різдво по велосипеду.

Дмитро і Василь ПРИХОДЬКИ,
учні.

Полтавська область.

влені волі. Або які знаходяться під слідством. У моїй приват-тюрмі перебувають не засуджені особи і не ті, хто перебуває під слідством. До нас контингент не під конвоєм і не у «воронку» везуть, він сам до нас на «мерседесах» підкочує...

— Даруйте, але чому вони добровільно пруться в тюрму?

— А це ви у них краще запитайте, чому їм, даруйте, забандюрилося посидіти в камері. Для декого це — підняття власного іміджу, політичного статусу — таких багато. Бо який же ти патріот, який борець за щастя трудящих, якщо сам не сидів, даруй, у тюрязі? І взагалі, хто за старого режиму не потрапив у зону, той зараз лікті кусає, бо він тепер наче людина другого гатунку. А посидить у нас, ми йому довідочку: даний громадянин сидів у тюрмі... До нас, наприклад, охоче йдуть ті, хто збирається балотуватися в нардепи. За таких народ наш, хоч і кляне злодюг, мафіозі та олігархів, охоче голосує. Аякже, кандидат постраждав, такого треба вибрати, за правду сидить у тюрязі. І такий з нашої камери одразу ж на лаву у Верховній Раді пересідає. А далі — недоторканість, роби що хочеш... У нас часто переховуються боржники від своїх кредиторів. Іноді доходять до курйозів. Один, аби не повертати тисячу «зелених» боргу, сидить у нас вже п'ятий місяць, заплативши нам за це п'ятнадцять тисяч. Іноді переховуються в нас і гулящі чоловіки після сімейних розборок. Тут вони в повній безпеці від гніву своїх благовірних і єдиних. Часто просяться за грати поети.

— О-о, а ці... чого?

— Як — чого? Щоб потім під віршем поставити: «Написано в казематі». Як ото Шевченко ставив. Для таких у нас — але за додаткову плату,— окремі люкс-каземати... Для філософів наша камера — як бочка для Діогена. Хто сідає для своєрідної репетиції, аби підготувати себе морально, якщо доведеться їхати у «воронку» в державну...

— Скільки сидять?

— Кожний сам вибирає собі термін ув'язнення: від лічених днів до кількох місяців. а послуги, зважте, не дешеві, і все одно до нас черги. Для особливо грошовитих у нас навіть є п'ятизіркові камери на кшталт номерів у кращих готелях Європи. Вибравши таку п'ятизіркову камеру, наші клієнти, як ті коники-цвіркуни — тюрлюкають собі та й тюрлюкають, набуваючи іміджу борців за світле майбутнє чи минуле, за правдуматінку, за щастя трудящих і взагалі — патріотів. До речі, не хочете посидіти, га? Не соромтесь, журналіст, який не сидів за правду, ніби вже й не журналіст. А я з вас недорого візьму, сідайте.

«А мо спробувати?— подумалось раптом мені.— А чого? Імідж зросте — за правду ж потерпав. Бо як у справжню тюрягу попаду, то вже, звісно, буде не те...»

Валентин ЧЕМЕРИС.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ХТО СТРІЧАВ ТУТ НОВИЙ РІК?

— Раз, два, три, чотири —
Новий рік стрічали звірі.
Подивіться: на ялинці
Всюди іграшки — гостинці.
Бачу гарну грушку-дичку,
Ще й морквину невеличку,
Начіпляв горішків хтось,
Ще й пучечок сіна ось.
Жолудів торбинка —
Ось яка ялинка!
Я лічити вже почав,
Хто тут Новий Рік стрічав.

(Їжачок, білочка, зайка, ведмідь, лисичка).

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ, Рівненської області.

КРАЩЕ НА ЧУЖИХ

— А чого це ти, Грицю, не на своїх лижах з'їжджаєш з гори, а на Ігоревих?— питає Толя.

— Та, бачиш, Толю,— відповів Гриць,— там під снігом дуже багато пеньків. Можна натрапити на якогось... лижі поламати.

ВПЕРШЕ

— Скільки вже разів, Вітю, ти запізнюєшся на уроки?!— соромить вчителька учня.

— Сьогодні— вперше,— бадьоро відповідає Вітя.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

БРАТИК ЛИС І БРАТИК КРОЛИК

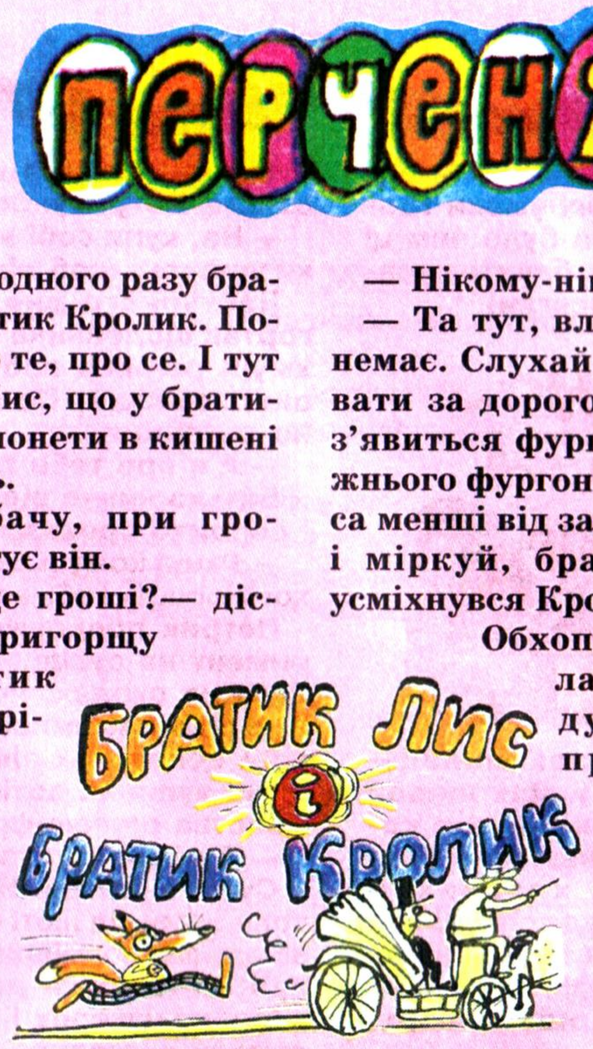

З фольклору афро-американців

Зустрілися одного разу братик Лис і братик Кролик. Поговорили про те, про се. І тут чує братик Лис, що у братика Кролика монети в кишені подзенькують.

— Ти, я бачу, при грошах?— запитує він.

— Та які це гроші?— дістав повну пригорщу монет братик Кролик.— Дріб'язок.

Заблищали вони на сонці. У братика Лиса аж дух перехопило:

— Ну й гроші у тебе! Я з минулого року, як продав свої кавуни, не бачив стільки.

— Хіба це проблема? Цього добра можна скільки захочеш роздобути,— мовив Кролик, засунув руки в кишені і повагом пішов далі. Ну справжній тобі мільйонер. Тільки жовтих штанів у смужечку не вистачає.

Лис слідком.

— Братику Кролику, скажи, будьласка, звідки у тебе стільки грошенят?

— Звідти, де їх роблять.

Лис аж рот відкрив від здивування:

— А де ж їх, цікаво, роблять?

— То в одному місці, то в іншому,— загадково мовив Кролик.

Тут уже Лис причепився до нього, як реп'ях до хвоста: розкажи і розкажи, де роблять гроші.

— А ти нікому не розкажеш цього секрету? Роздзвониш усім звірам — і плакали наші грошики?

— Нікому-нікому!

— Та тут, власне, і секрету немає. Слухай. Треба слідкувати за дорогою, аж доки не з'явиться фургон. А у справжнього фургона передні колеса менші від задніх. Ось тепер і міркуй, братику Лисе,— усміхнувся Кролик.

Обхопив Лис голову лапами. Думав-думав. Нічого придумати не може.

А Кролик помовчав трохи і глибокодумно продовжив:

— Це означає, що рано чи пізно задні колеса мусять догнати передні. І як тільки вони почнуть тертися одне об одне, відразу з-під них почнуть вискакувати новенькі монети. Тут уже не треба зівати. Підбирай і клади до кишені.

— Невже й справді?— здивувався братик Лис.

— Справді-справді,— запевнив його братик Кролик, видзвонюючи грошима.— Як побачиш фургон — клич мене, побіжимо разом.

І тут на дорозі з'явився фургон. Братик Кролик зробив вигляд, що не помітив, а братик Лис швидко розпрощався.

Розпрощався і побіг за фургоном. Довго біг. Аж до річки Міссісіпі. Захекався, бідолаха. Та задні колеса так і не наздогнали передніх.

— Невже і цього разу братик Кролик перехитрив мене?— задумався братик Лис, довго п'ючи із ріки воду.

Переповів П. МОЗГОВЕНКО.

РЕБУС

Той, хто правильно розгадає ребус, прочитає перське прислів'я.

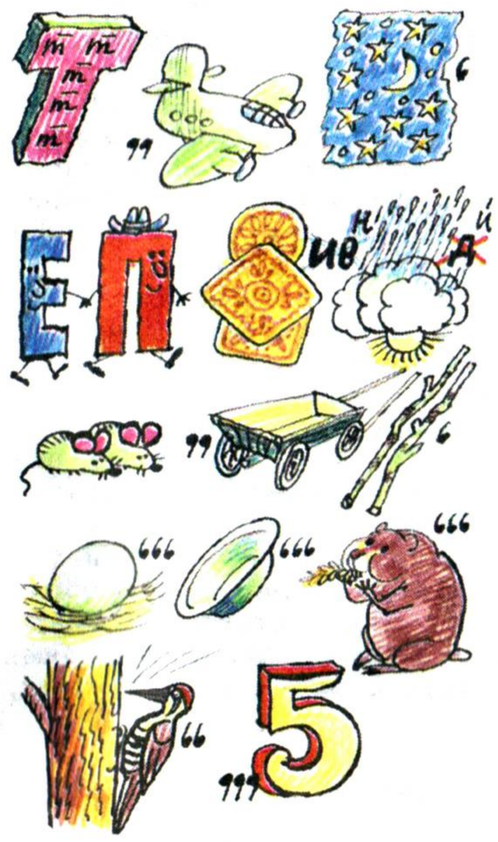

Склав М. ВАСИЛІВ.

ВЕСЕЛА ЗИМА

Є в Оксанки лижі й сани
А в Миколки ковзани.
Ех, коли зима настане —
Покатаються вони!!!

Ох ти, зимо-чарівнице,
Ждем тебе у рідний край.
Підрум'янюй наші лиця,
Лиш за носа не щипай.

Дід Василь КРАВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Народні УСМІШКИ

ПРИЧИНА

— Грицю, ти будеш женитися в новому році?
— Ні.
— Чому?
— Бо то буде рік змії.

ПІЛОТ

Мати до сина:
— Де ти сорочку розірвав?
— Це ми бавилися із Миколкою у пілотів.
— Як?
— Стрибали із груші.
— Добре, хоч штани цілі.
— Штани я вже другі надів.

ОТО МАЄ

Сидить баба за столом і щось зашиває. Дід в іншій кімнаті зв'язує мітлу. Баба дивиться у вікно і каже:
— До тебе Кіндрат іде.
— Щось несе?
— Та нібито в руках нічого немає...
— Скажи йому, що мене нема вдома.
— Добре.

За хвилину до хати зайшов дід Кіндрат та й питає:
— Де твій Кузьма?
— Я й сама не знаю. Дві години тому, як пішов із хати... Навіть не сказав, до кого.
— Погано.
— Чому?
— Я приніс півлітри самогонки і хотів із ним випити.

Загукав дід Кузьма і іншої кімнати:
— Тут я! Тут я! Ото маю таку бабу, що вже зовсім недобачає.

ДОПОМІГ

Розмовляють два студенти:
— На скільки здав вищу математику?
— На п'ять.
— Хто тобі допомагав?
— Батько.
— Він у тебе математик?
— Ні.
— А хто?
— Бізнесмен.

ДОВГО СИДІЛИ

— Ти зустрічав Новий рік?
— Аякже.
— Із ким?
— Із кумом Микитою.
— Добре відзначили?
— Звичайно.
— Довго сиділи?
— Так. Як сіли у другому тисячолітті, то закінчили аж у третьому.

КИСЛИЦІ

Зустрів Петро свого приятеля та й питає:
— Ти жінку маєш?
— Маю.
— Давно женився?
— Три роки тому.
— Де її знайшов?
— На базарі.
— Як?
— Випадково. Купив у неї три кілограми кислиць, трохи пожартував та так і познайомився. А через два місяці женився.
— Добра попалася?
— Ну як тобі сказати? Кислиці були кращі.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

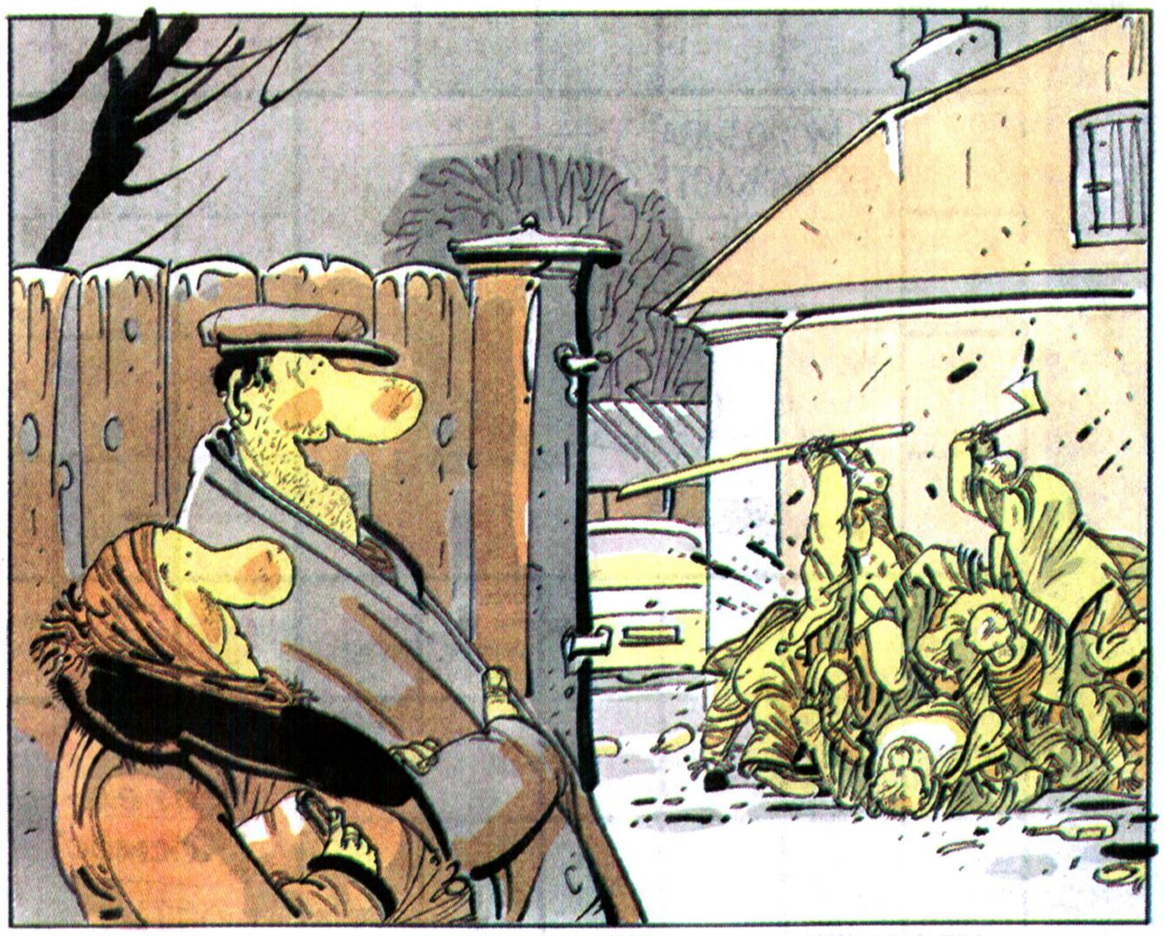

— А в сусідів у розпалі народне гуляння!

Мао. О. КОХАНА

Сміх — не старіє!

Кортить із кимось приємністю поділитися: з благословіння Міністерства освіти України видавництво дитячої літератури «Веселка» поповнило серію «Шкільна бібліотека» солідною — понад 500 сторінок! — книжкою. «Український сатирикон» називається. Це — збірник кращих зразків сатиричних та гумористичних творів українського письменства від часів давніх до початку XX століття. Юрій Цеков, у особі якого щасливо поєдналися три іпостасі — науковця, письменника і журналіста — не тільки доладно впорядкував це видання, а й поважною (та ще й цікавою!) передмовою, довідками про авторів і примітками оснастив, а художник Ігор Вишинський — кольоровими ілюстраціями. Скидається на те, що у нас, нарешті, започатковано не просто похвальну, а й дуже потрібну, державної, сказати б, ваги справу — ще зі шкільної парти серйозно прилучати наш юний люд до цілющого, рятівного, мудрого сміху. Отож, якщо світ уцілів (а так принаймні розумні люди кажуть), тому що сміявся, та якщо діти — наше майбутнє, то є тверда надія, що й у майбутньому ніяка напасть нас не доконає.

Ось — дещиця із «Українського сатирикону».

Дм. МОЛЯКОВИЧ.

Левко БОРОВИКОВСЬКИЙ
(1806—1889)

ГРОМАДА

У Марковім садку свиня діру пробила
І ввесь садок порила.
Свиня — сусідова. Мій Марко звів пеню
Та на сусідову свиню.
Уздрівши шкоду всю, громада присудила:
«Щоб Маркова кобила
Сусідський огород і улицю порила».

Лиха б година вас, таких суддів, побила!

Володимир САМІЙЛЕНКО
(1864—1925)

ВІД ЧОГО ЛЮДИ ЛИХІ

Я довго-довго міркував,
Чого то в світі стало.
Що так багато є людей,
А добрих з них так мало.

Що вже не жди від них добра,
А всякої напасти
Що на 'дного, що вміє дать,
Є сто, що вміють красти.

Чого ми бачим скрізь війну,
А не братерську спілку,
Чого ми любим пити кров
Ще більше, ніж горілку.

Я зрозумів усе, як став
Святе письмо читати,
Щоб зрозуміти й ви могли,
Ось точні вам цитати.

«Створивши світ, подумав Бог
Про створення людини,
І от узяв та накопав
Пудів з чотири глини.

І, замісивши з кізяком,
Як для обмазки хати,
Зліпив Адама й під тинок
Поставив просихати.

А як здалось, що він просох,
Дмухнув у нього душу,
Тоді в садок едемський свій
Пустив його під грушу».

Як можна бачить вам із цих
Подробиць історичних,
У справі цій не обійшлось
Без помилок технічних.

Найперше, нащо вжив творець
Звичайну жовту глину.
Коли він легко міг найти
Багато каоліну;

По-друге, глину з кізяком
Який гончар замісить?
Якби якийсь таке зробив,
Його могли б повісить.

Нарешті необачно й те:
Вдихати дух у форму,
Не пропаливши на огні
Її як треба, в норму.

Адам розсохся вже, як ждав
Фабричної ще марки,
Тоді ж із нього дух святий
Геть вилетів крізь шпарки.

Лишились глина та кізяк
Основою людини.
Тому-то люди по цей час
Не ліпші від скотини.

І через те душа людська
Від першої мінути
Не божеством, а кізяком
Довіку буде тхнути.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА. Малювки В. АДАМОВИЧА та В. КАПРЕЛЬЯНЦА.

Картоплина | Протинього немає прийому | П'яте... до воза

Мудрості Бог в Єгипті | В Єгипті Бог мудрості

Езопова...

Солевар | Квітка, росте на воді | Метал для солдатиків | Золото

Чоловік, який не зраджував дружині | Стан боксера

Музичний інструмент / Мазь для взуття

Жіноче ім'я | І в... не дує

Судилося, а ще кажуть випав...

Там... телят пасе / Вусата риба

З усієї сили вдарити / Житло лисиці

Додається для повної ваги

Муз. інструмент типу ліри

Філософська школа, заснована Платоном

«Цвіт» в зимовому саду | Невеличке приміщення між вхід. дверима | «Сіра» річка

Духовна особа у мусульман

Нота / Прийде коза до воза, скаже...

З'ясування кількості чого-небудь

Майстер / Прислівник / Ім'я

Символ святості / Рогата тварина

А козак як...

Військо | Кухар на кораблі

Передплачуйте «Перець»

Навальний наступ

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, УМІЩЕНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ». Тут так небезпечно, що й миші з палицями ходять.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» №12.

Г	У	Р	М	А	Н	■	К	■	М	А	К	А	Р	О
У	М	О	Р	■	Е	Л	Л	А	Д	А	■	■	■	■
М	О	Р	■	■	В	И	Я	Р	О	К	■	■	■	■
О	Р	■	■	■	І	С	П	И	Т	■	М	І	Т	И
Р	■	■	■	■	Д	■	■	К	■	С	І	Т	И	Н
С	О	Л	І	С	Т	■	■	■	■	■	Н	Г	■	Г
■	М	І	Н	Е	Р	■	■	■	■	■	■	■	■	■
■	■	Д	І	Р	А	■	■	■	■	■	■	■	■	■
Б	■	■	Й	■	П	А	С	І	К	А	■	■	■	■
Е	■	■	■	■	■	М	И	С	■	К	■	■	■	■
Н	■	■	■	■	■	А	Р	Т	У	Р	■	■	■	■
К	■	■	■	■	■	Т	■	И	■	■	■	■	■	■
Е	■	■	■	■	■	О	С	Н	О	В	А	■	■	■
Т	Р	А	К	Т	О	Р	■	А	■	Т	■	■	■	■

Іноземний гумор

Ласло ФЕЛЕКІ
(Угорщина)

САМОКРИТИКА

Жінка розбудила серед ночі чоловіка:

— Чуєш, у сусідній кімнаті якийсь підозрілий шум.

Чоловік спросоння пробуркотів:

— Нічого не чую... Залиш мене в спокої.

— Але ж там хтось ходить...

— Облиш, хто там може ходить...

— Звідки я знаю?

— Тобі, мабуть, почулося.

— Це грабіжник!

— Та припини ти своє шепотіння. Дай поспати. І сама спи.

Голос жінки став роздратованим.

— Махнути рукою легше всього! Ти такий розумний, ніколи не помиляєшся, завжди правий. Мені набридло твоє зазнайство.

— Я не зазнався, просто хочу спати!

— Все, що я не скажу, ти завжди приписуєш моїй багатій уяві. Чому б тобі прямо не заявити, що я дурепа, слова якої нічого не варті.

— Як ти сказала?

— Ти навіть не слухаєш мене! Чудово! Я кажу, що в сусідній кімнаті підозрілий шум.

— Мабуть, миші.

— Це які «миші»? Минулого тижня я все ретельно прибрала. Однозначно — це грабіжник.

— Не мели дурниць.

— Еге ж, на образи ти мастак! Замість того, щоб встати і подивитися, що там діється в сусідній кімнаті.

— Гаразд, я піду туди. Але після цього ти даси мені поспати?

— Я не така, як ти. Я не прагну, щоб за мною залишилося останнє слово.

Сонний чоловік виповз із-під ковдри і почалапав до сусідньої кімнати. Через деякий час повернувся.

— Не сердься,— примирливо мовив він.— Там справді грабіжник.

Жінка урочисто вигукнула:

— Ось бачиш!

І додала лагідним голоском:

— Все-таки як добре, що ти погодився зі мною!

І заспокоївшись, вони заснули солодким сном.

Переклад М. СЛАВГОРОДА.

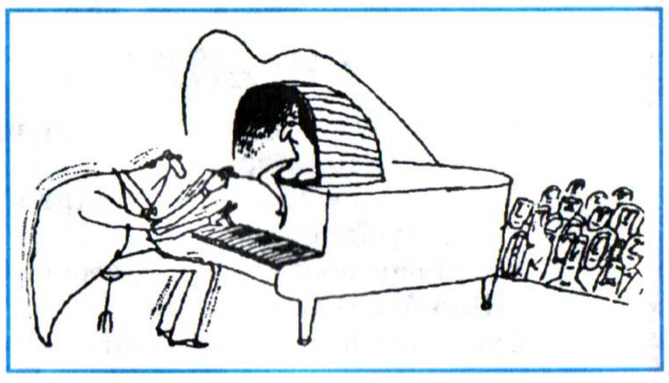

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Минулого року ми проводили конкурс на кращий підпис до карикатури. Він сподобався нашим читачам. Тому редакція вирішила і цього року продовжити турнір дотепників. А сьогодні називаємо імена тих, хто переміг в 11 турі минулого року і навіть минулого тисячоліття. Тоді пропонувалося придумати підпис до карикатури О. Гуцола, де було намальовано хлопчика з цуциком, в якого на передніх лапах боксерські рукавиці. На песика здивовано дивляться хлопчикові друзі.

Членам журі і цього разу важко було визначити переможців. Вони сперечалися, аж поки на порозі не з'явився Дід Мороз. Журі до нього: «Допоможіть!»

Дідові Морозу найбільше до душі припали підписи **Максима ЖЕНЧЕНКА з Черкас: *«Не бійтеся, він не кусається!»*** та **Михайла ЗАЙЧЕНКА з Тростянця, що на Сумщині: *«Хіба не видно, яка порода? Боксер!»***

А тепер придумайте підпис до малюнка В. АДАМОВИЧА.

На переможців чекають призи.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Це був не Новий рік, а шо попало».

«Люди на різдво метушились бігом. Забували на прилавках товари і продавці були їм дуже вдячні».

«П'єса вчить, щоб не влазили куди тебе не просять.»

(Із учнівських творів).
Надіслав Віктор СИВОПЛЯС.

«Я бачив, як тітка Параска показувала дулю своїй сусідці, але не таку велику, як та доказує».

(Із пояснення свідка голові сільської Ради).

«При розподілі майна і малолітніх дітей між мною і бувшим чоловіком прошу урахувати те, що наймолодший син не його».

(Із заяви до суду).

«Я сама особисто чула запах моєї курки у борщі сусідки».

(Із заяви до голови сільради).
Надіслав Іван МАРТИШКО.

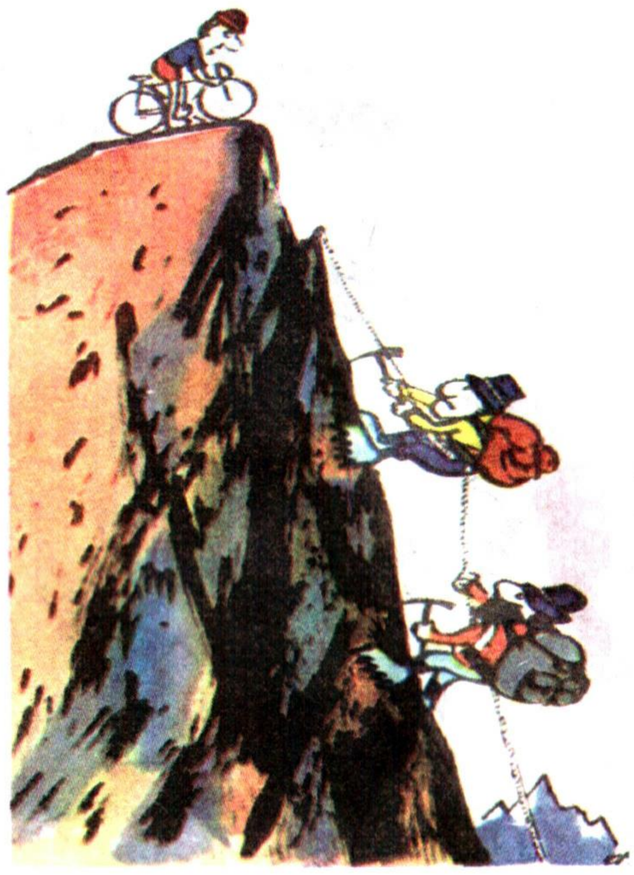

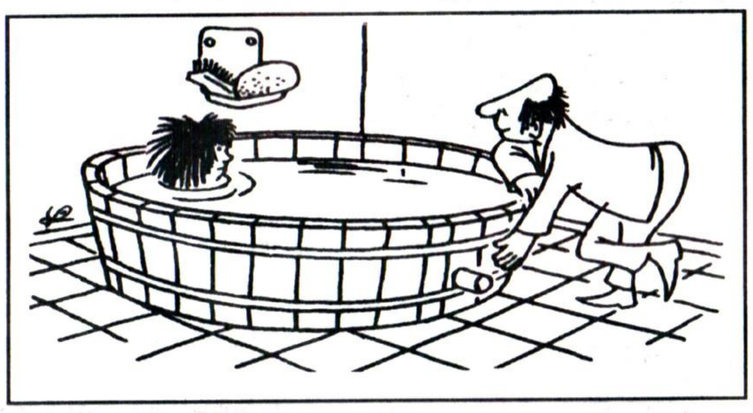

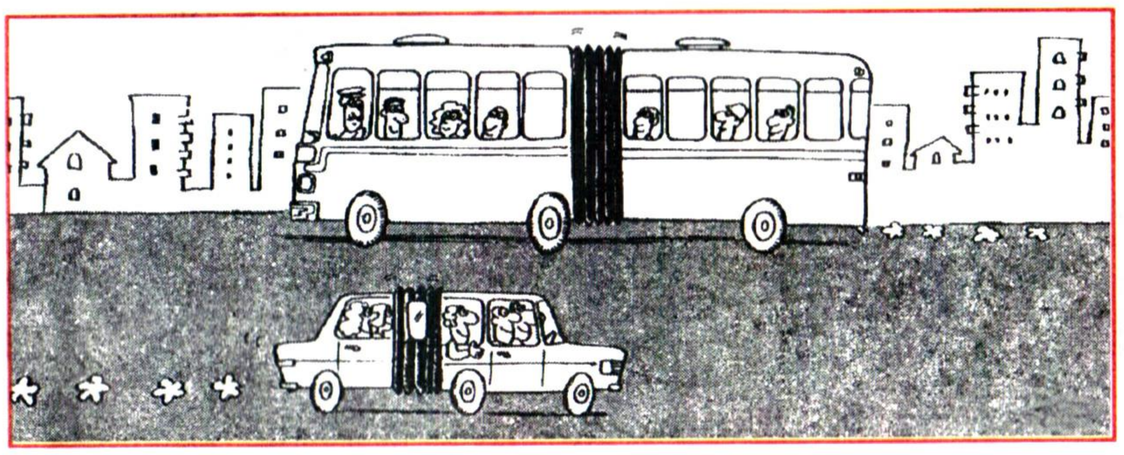

ВЕСЕЛІ ПАРАЛЕЛІ

* * *

– *Хто там знову прийшов?*

– *Синок сусіда. Той просить у нас на хвилинку штопор.*

– *Та ви що?! Дати дитині в руки штопор?! Я сам віднесу.*

* * *

– *Давно заміжні?*

– *Ви маєте на увазі в сумі чи з кожним окремо?*

* * *

– *Пане офіціанте, коли підете на пенсію, передайте своєму наступнику, що я все-таки чекаю свою відбивну і пиво.*

* * *

– *Знаєш, як треба тримати молоток, щоб не вдарити себе по пальцях.*

– *Ні...*

– *Двома руками.*

* * *

У суді:

– *Пане свідок, я сподіваюся, ви не втомилися від моїх розпитувань.*

– *Що ви, пане суддя. Це дрібниці. Я ж двадцять років як одружений...*

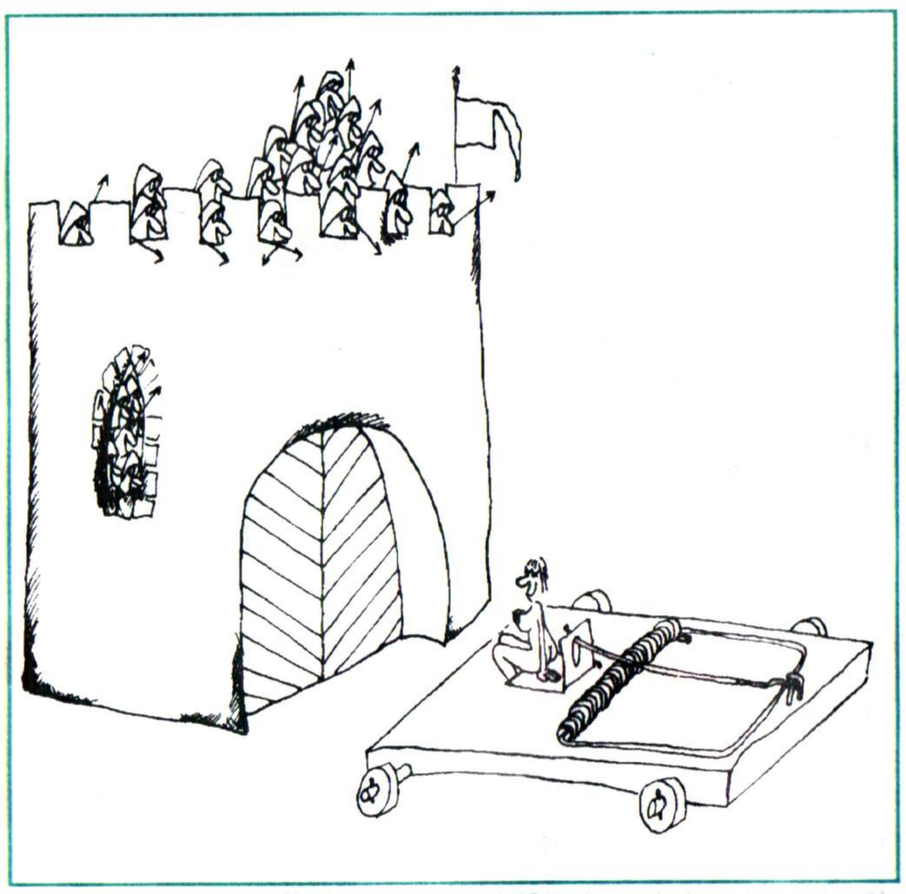

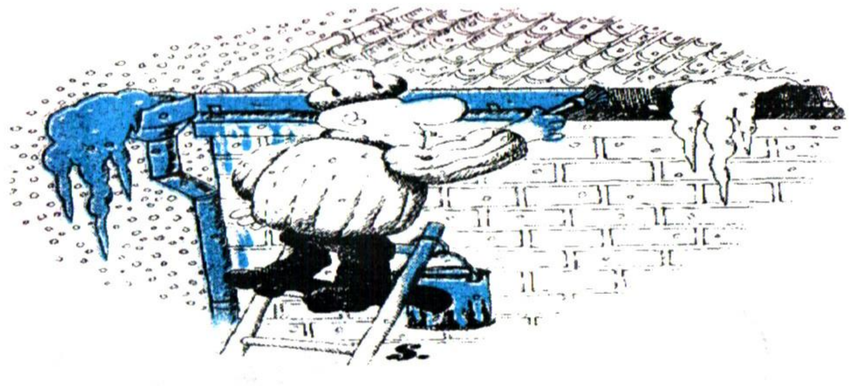

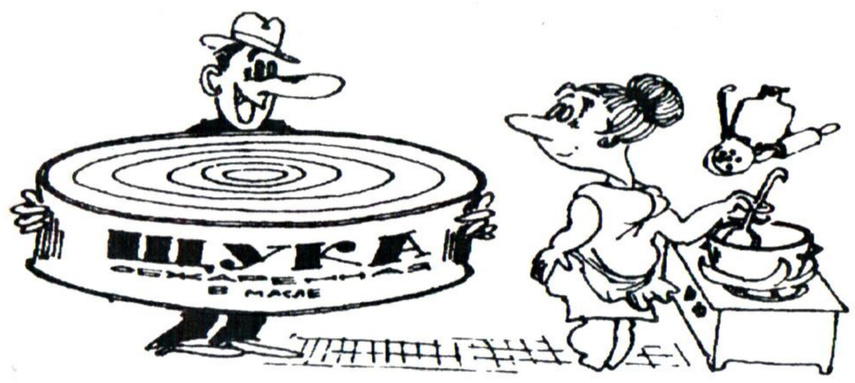

— Дивись, яка спіймалась!..

ПЕРЕЦЬ № 1 (1498)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 17.12.2000.
Підписано до друку 03.01.2001.
Формат 70x108$^{1}/_{8}$.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 18490 прим.
Зам. 0110101.
Ціна договірна.
© «Перець» 2001 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
факс 224-35-82,
відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38,
реклами 441-89-39,
факс 441-89-11,
художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

НОВОРІЧНИЙ ВІНЕГРЕТ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Дівчата, заробити хочете?
— Звичайно!
— Треба меблі перенести в офіс.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Куди це ти паркан поніс?!
— А за що ж я триматимуся?

Мал. О. КОХАНА

— Хочеш похмелитися? Розколюйся!

Мал. О. КОХАНА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Мені твій сир не потрібний. Ти скажи, ялинка продається?
— Аякже!

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Інспектор Четвертак!
— Маю тільки двадцятку.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

— Кажуть, ти з дружиною розлучився!
— Це все теща винна, зміюка підколодна.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

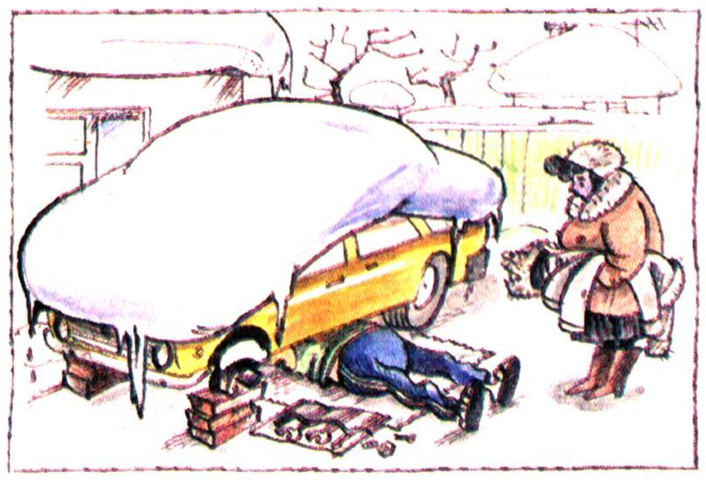

— Одягнися, Васю! Надворі вже зима!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Наш колектив вибрав вас на сьогоднішній вечір спонсором.

4 800129 606758 01

ПЕРЕДПЛАТА НА ЖУРНАЛ «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець» на 2001 рік, нагадуємо, що це ви можете зробити будь-якого дня. Якщо оформити передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал. Індекс 74393.

СМІЙТЕСЬ НА ЗДОРОВ'Я!